

גליון 567
שנה י"ב תשפ"ג

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

דודו למשפחה קייטום על האישור לפרויקט בלבד

סיפורי חז"ל

השם יתברך הבטיח שיכפר לכל הקהל שיהיה נוכח בברית אמרו רבותינו בזמן שמלכות אפרים מנעו את המילה, עמד אליהו הנביא וקנא קנאה גדולה, שנאמר (מלכים א' י"ט - י) "ויאמר קנא קנאתי לה' אלהי צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל" וגו'. אמר לו הקדוש ברוך הוא, חייך שאין ישראל עושים ברית מילה עד שאתה רואה בעיניך. כיוון שאמר הקדוש ברוך הוא לאליהו שיהיה נוכח בכל ברית מילה, אמר אליהו להקב"ה: אתה ידעת שאני מקנא לשמך יתברך, הנה אם יהיה בעל הברית בעל עבירה ח"ו, לא אוכל לסבול להיות שם, והבטיחו השם יתברך שיכפר לבעל הברית על עוונותיו, והמשיך עוד אליהו ואמר: אפשר יהיה המוהל בעל עבירה חלילה, הבטיחו השם יתברך שיכפר גם לו, המשיך עוד אליהו הנביא ואמר: אפשר יהיו הקהל שם בעלי עבירות ח"ו ולא אוכל לסבול. הבטיחו השם יתברך שיכפר לכל הקהל שיהיה נוכח בברית.

(טעמי המנהגים בשם המדרש)

פרשת השבוע

להפוך על פניהן את כל חומותיה של פטרבורג.

אשה ריח נחוח לה' (א' - י"ז)

פירש רש"י (במשנה סוף מס' מנחות) נאמר בעוף ריח ניחוח ונאמר בבהמה ריח ניחוח, לומר לך אחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוון לבו לשמים.

מסופר על האר"י הקדוש זיע"א, שהיה רגיל לשבח את תלמידו הגדול והקדוש רבי חיים ויטאל זיע"א על גודל מעלתו ומעלת נשמתו. פעם אחת הביע רבי חיים בפני רבו את פליאתו על דבריו אלו, וכך אמר: שאלתי את מורי איך הוא אומר לי שנפשי יש לה מעלה כל כך? והרי קטן שבדורות הראשונים היה צדיק וחסיד שאין אני מגיע לעקבו. וענה לי רבי: דע כי גדולת הנפש אינה תלויה כפי מעשה האדם הנראה לעינינו, כי בוחן לבות ה' ית', וכפי הזמן והדור ההוא, מעשה קטן מאוד בדור הזה, שקול ככמה מצוות בדורות הראשונים, כי בדורות האלו הקליפה והרע גוברת מאד מה שא"כ בדורות הראשונים.

אדם כי יקריב מכם (א' - ב')

אומר רש"י: אדם למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל שהכל היה שלו אף אתם לא תקריבו מן הגזל.

מסופר על הגה"ק ה"חפץ חיים" זיע"א, שפעם בעת שהותו באסיפה גדולה בפטרבורג, נזקק בשעת לילה מאוחרת לנייר כתיבה. מאחר והחנותיות היו סגורות באותה שעה. ניגש אל אדמו"ר מפורסם ששהה אף הוא באותו מלון, וביקש ממנו כמה גיליונות נייר לכתיבה. האדמו"ר נענה בחפץ לב. וכשביקש ה"חפץ חיים" לשלם לו תמורתם. חייך האדמו"ר וסירב לקבל מידו את התשלום. מיד השיב לו ה"חפץ חיים" את הנייר. ובשום אופן לא הסכים ליטלו, עד שניאות האדמו"ר לקבל את תמורתו, כמה פרוטות. העיר אחד הנוכחים בהשתוממות, הרי ידוע לך רבי שלשתי פרוטות אין ערך של ממש. השיב ה"חפץ חיים": משתי פרוטות של גזל עלול להיווצר מלאך חבלה שבכוחו

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 7:30 ת"א: 7:32 ר"ת: 8:07

ויקרא

זמני כניסת השבת
ירושלים: 6:18 ת"א: 6:33

ישראל" אל רבי יעקב ואמר לו: "ברגע זה אומר רבי ברוך את שפוך חמתך". רבי יעקב הביט בשעונו והשעה נחקה בזכרונו, וכשחזר לאחר החג למעזיבו, נכנס לרבו רבי ברוך וסיפר לו את מה שהיה, כששמע זאת רבי ברוך ממעזיבו, ענה ואמר, כי אכן זו הייתה השעה שבה אחז באמירת "שפוך חמתך" בליל הסדר. רבי ברוך הוסיף כי הוא מוכרח להכיר את הצדיק הזה, וביקש מרבי יעקב שישוב לעיר יאסי ויביא עימו את רבה של העיר. כאשר הגיע ה"אוהב ישראל" למעזיבו, קיבלו רבי ברוך בשמחה עצומה, ושוחח עימו במשך זמן רב, וכשעזב אמר לבני ביתו כי מעולם לא ראה אדם המדבר בלשון זה כמו רבה של יאסי. זמן קצר לאחר מכן נסתלק רבי ברוך לבית עולמו, ותלמידו רבי יעקב מיארטשוב נסע ליאסי להזמין את ה"אוהב ישראל" שיבוא לשבת על מקום רבו, הוא הסכים ובא להשתקע במעזיבו, שם נשאר עד לפטירתו.

מסופר: ה"אוהב ישראל" מאפטא זיע"א, היה זהיר באופן מיוחד מפני חשש של חמץ בפסח. בביתו ידעו, שאפילו כאשר התעורר חשש קל שבקלים בנושא זה, היה פוסק לחומרא. במיוחד היה מקפיד על שלוש המצות שמהן היה אוכל בליל הסדר. אף שגם יתר המצות שעלו על שולחנו בכל ימי החג כשרות היו למהדרין מן המהדרין, הרי על אותן שלוש מצות היתה הקפדתו חמורה בתכלית החומרה. הוא עצמו היה מתעסק באפייתן ולא נתן לאיש להתקרב אליהן. מיד בתום אפייתן היה ארוזן באריזה כפולה ושומר אותם בפינה מיוחדת, בחדר מיוחד שהותקן לקראת החג לאיחסון מצות אלה וכל יתר המצות. מדי שנה היו חסידים קרובים של הרבי מוזמנים לסעוד עימו על שולחן הסדר. עריכת הסדר נעשתה תמיד ברוב עם, ומוכן שההכנות לקראת הסדר היו רבות. באותה שנה בה התרחש סיפורנו, היה מספר האורחים המוזמנים רב במיוחד, וההכנות לחג היו בהתאם. הרבנית טרחה ועמלה סביב העוזרות שעסקו במלאכת הבישול, ובמקביל ניצחה ביד רמה גם על אלה שעסקו בשאר ההכנות: סיווד הקירות, מירוק הרהיטים, התקנת החצר, ועוד ועוד. כמו בהרבה קהילות ישראל, נהוג היה גם בעיר אפטא, שבימים הסמוכים לחג היו עוברים גבאי הצדקה מבית לבית ומלקטים מצרכים שונים לעניי העיר. בראש וראשונה, היו אוספים מצות, שכן לא זו בלבד שאכילתן היא חובה מן התורה, אלא שהן גם היקרות ביותר מתוך כל מצרכי הפסח. לא נמצא בית בכל העיירה שהגבאים התדפקו על דלתותיו ולא נענו ברצון וביד נדיבה. גם על ביתו של הרבי לא פסחו גבאי הצדקה, כמו בן. כשהגיעו לבית הרבי היו ידיה של הרבנית מלאות עבודה. היא הורתה לאחד השמשים לגשת לחדר המצות ולקחת מן המצות שלוש מצות עבור גבאי הצדקה. העבודה לפניה הייתה רבה והיא לא הלכה לבדוק אילו מצות מסר השמש לגבאים.

הגיע ערב החג והרבנית ניגשה לעריכת השולחן. והנה, שומו שמים, המצות השמורות והמיוחדות של הרבי נעלמו. ליבה של הרבנית פג, במהירות שיחזרה את כל מה שאירע והבינה כי השמש בתום לבו, בחר דווקא במצות המיוחדות של הרבי כדי לתת אותם לגבאים, לבה של הרבנית נפל בקירבה.

הרה"ק רבי יהושע העשיל ה"אוהב ישראל" מאפטא זיע"א
(יומא דהילולא ה' ניסן)

נולד בשנת תקט"ז בעיר ז'מיגראד (פולין), לאביו רבי שמואל זיע"א שכהן כראש אב בית הדין בעיירה ניישטאט והיה לאחד מחשובי הרבנים בפולין. לאחר נישואיו הוזמן לכהן כרב בעיר קולבאסוב שבפולין, שם כיהן כרב ודיין והתפרנס בדוחק רב. בקולבאסוב החל להתקרב לחסידות על ידי שני צדיקים אשר ביקרו במקום, הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זיע"א והרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זיע"א, שהשפיעו עליו בדיבוריהם הנפלאים בעבודת השם. לאחר שהתקרב, נסע אל הרה"ק רבי יחיאל מיכל מולאטשוב זיע"א לראות האם יפתור את קושיותיו בעבודת השם שהתנגשו עם דרך החסידות, ואכן הרבי מולאטשוב תירץ לו את כל קושיותיו.

למרות שיהודים רבים החלו לנהור אל הרה"ק מאפטא על מנת לקבל מתורתו ומברכותיו, ולמסור בידיו פדיונות ופתקאות, הוא סירב לכך בכל תוקף. כאשר הגיע לעירו פעם הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א, פנתה אליו הרבנית והתלוננה על סירובו של בעלה הקדוש לקבל את הפדיונות והפתקאות מהאנשים הפונים אליו. רבי אלימלך קרא לו ושאל לסיבת סירובו, וכאשר רבי אברהם יהושע העשיל ענה שאינו רוצה להודק לבריות, הסביר לו הרבי ר' אלימלך שבגודל קדושתו הוא ישפיע ישועות על אלו שנותנים לו פדיונות, ובכך לא ייחשב לנזק. לאחר מכן החל לנסוע בקביעות אל רבי אלימלך מליזענסק וקיבלו לרבו המובהק, שם למרות שהיה מצעירי התלמידים, תפס מקום מכובד מאוד בקרבת הרבי. הרבי מליזענסק היה מלא התפעלות מתלמידו החדש ואמר ששמו מתאים לאופיו: "יש לו מעלת אהבת ישראל כאברהם אבינו, מראה נסיכי כיהושע בן נון וראש חריף כזקנו הגה"ק רבי יהושע העשיל מקראקא" זיע"א. בשנת תק"ס עבר לכהן כאב בית הדין בעיר אפטא שבפולין שעל שמה נקרא ה"אוהב ישראל" מאפטא. בעיר זו הייתה עיקר פעילותו ושם קיבל עליו את עול האדמו"רות. אלפי חסידים החלו להסתופף בצילו, בני העיר אהבוהו מאוד והמון העם נהרו לשמוע מתורתו.

לאחר כשמונה שנים, בשנת תקס"ח, הוזמן לכהן כאב בית הדין בעיר יאסי שברומניה. תושבי העיר אפטא לא הסכימו לוותר על רבם הקדוש, וכדי להרגיעם הבטיח הצדיק שתמיד יקרא על שם עירם ולכן שמו נודע כ"הרבי מאפטא". בשנת תקע"ג, כאשר נפטר הרה"ק רבי ברוך ממעזיבו זיע"א, עבר לשם ה"אוהב ישראל" ושם המשיך לכהן כאדמו"ר. ומעשה שהיה כך היה: כמה שנים קודם לכן כאשר רבי אברהם יהושע שימש כרבה של העיר יאסי שהייתה עיר מרפא, ואנשים רבים היו מגיעים אליה לצרכי רפואה, הגיע לעיר גם הרה"ק רבי יעקב מיארטשוב זיע"א אחיו של הרה"ק רבי שלום מבעלזא זיע"א ותלמידו של רבי ברוך ממעזיבו. היה זה בחודש ניסן וכששמע רבה של העיר על בואו, הזמינו לליל הסדר במחיצתו. לאחר ליל הסדר יצאו שני הצדיקים לטייל ופתאום פנה ה"אוהב

משל ונמשל

איזה תשובה נשיב לבעל הפיקדון

משל לעשיר אחד שהיה מהלך ברחובה של עיר, ופגש באדם פלוני עני ממכריו, אמר לו הלה במטותא ממך עשה עמדי חסד והלווה לי אלף רובלים, אומר לו העשיר הכיצד אעמוד ואתן לך כסף רב כל כך, הייתכן לתת לך הכל ולעניים אחרים לא אתן כלום? הן במקום לתת לך את כל האלף, יכול אני לתת הלוואות של מאה לעשרה אנשים ולסייע ידי כולם. פותח העני ושופך לפניו מרי שיחו: כבודו הלא מכיר אותי ויודע שלפנים גם אני עשיר הייתי, אלא שירדתי מנכסי ועתה נצרך אני לעזרת אחרים, אם כבודו יתן לי הלוואה זו שביקשתי, הרי זה מעמידני ממש על רגלי, ואפשר ואוכל לחזור למעמדי שהיה לי לפנים, שכן עסק הגון נודמן לי ולכך אני זקוק לכסף זה. אי הכי שאני, חשב בלבו העשיר, אם אפשר בהלוואה זו להעמידו על רגליו, כדאי הוא וראוי שאתן לו את הסכום המבוקש. ברם אותו עני לקח את הכסף ולא עשה בו כלום, צררו בצרור והטמינו במגירת השולחן ונשאר קבצן כשהיה, משהגיע מועד הפירעון הוציא העני את צרור הכסף והחזירו לעשיר כמות שהוא, נתן העשיר עיניו בשטרות והבחין מיד כי אלה הם אותם שטרות ממש שנתן לו בהלוואה אף מונחים היו זה על גבי זה באותו סדר, נתכעס העשיר ואמר: הכיצד לקחת ממני סכום גדול כזה? באמתלא שאתה זקוק לו כדי לעשות בו סחורה, ולבסוף מונח היה אצלך כאבן שאין לה הופכין ולא השתמשת בו כלל, הרי יכולתי לסייע בו ידיהם של עשרה נצרכים, היאך מלאך לבך לעשות דבר כזה?

הנמשל: השם יתברך נפח בקרבנו נשמת חיים סגולת יקר שאין ערוך לה, שהודות לה אנו יכולים לעשות עסק בעולם הזה ללמוד תורה ולקיים מצוותיה, ואילו אנו ברוב סכלותנו מניחים לסגולה זו בקרן זוית, ואיננו משתמשים בה כלל, מה נעשה איפוא בבוא הזמן ונידרש להחזיר את האוצר לבעל הפיקדון, והוא יראה שחפץ יקר זה שנתן לנו לא הפקנו ממנו כל תועלת, מה תשובה נשיב לבעל הפיקדון בבוא יום הפרעון?

(הגה"ק "חפץ חיים" זיע"א)

דבר כזה טרם אירע בבית. מה תעשה עתה? כיצד תוכל לספר זאת לרבי? במחשבה מהירה החליטה להעלים את הדבר. הן ממילא אין כל אפשרות להשיב את הנעשה. מדוע אפוא להסב לרבי עוגמת-נפש מיותרת, נטלה הרבנית שלוש מצות אחרות והניחה אותן מול מקום מושבו של הרבי.

במקום אחר בעיר אפטא, התכונן לקראת הפסח וזג צעיר. זה להם הפסח הראשון לערוך את החג בצוותא. בערב החג, משנכנס הבעל למטבח, מצא את רעייתו עוסקת בהכנת קניידלאך מקמח מצה. אחדים מהקניידלאך כבר התבשלו בתוך סיר המרק. הבעל, שהיה ירא-שמים ונוהר כל ימיו ממצה שרויה, נרעש ממראה עיניו והרים קול זעקה: "שרויה בפסח!". הרעיה הצעירה הגנה על עצמה בטענה כי אימה וסבתה אף הן אכלו שרויה בפסח. הבעל כעס וצעק שלא העלה על דעתו שצריך להבהיר דבר פשוט כל-כך, שבפסח אין אוכלים שרויה. אולם האשה עמדה על שלה והצהירה כי לא תשנה ממנהגי אימותיה. גם הבעל לא אבה לוותר. הרוחות בבית התלהטו. בהגיע ליל הסדר היתה האווירה בבית הזוג הצעיר עגומה למדי. הבעל לא אכל מתבשיליה של רעייתו, והביט בלב מתפלץ בקניידלאך העולים על השולחן. בביתו של הרבי מאפטא, היתה אוירת ליל-הסדר עילאית ומרוממת. הרבנית שמחה על התבונה שהדריכה אותה לא לספר לרבי על עניין המצות. קודם לכן, כשהגיע זמן אכילת המצה, החסיר לבה פעימה, אך מיד נרגעה. התנהגותו של בעלה לא חרגה מהרגיל. הוא נטל בידיו את המצות, בירך עליהן בכוונה רבה כהרגלו, כאילו לא אירע דבר. ליל-הסדר עבר בשמחה ובהתרוממות-רוח.

ימים אחדים לאחר הפסח הופיע אותו זוג צעיר בביתו של הרבי וביקשו את עצתו. הרבי ביקש לשמוע מה אירע, והשניים סיפרו לו על המריבה הגדולה שפרצה ביניהם בנושא המצה השרויה. הרבי הרהר קלות ולפתע פנה אל שמשו וביקשו לקרוא לרבנית. הרבנית נכנסה פנימה. "ספרי להם בבקשה אילו מצות אכלתי השנה בליל הסדר", פנה אליה הרבי. לשונה של הרבנית דבקה לחיקה. לבה הלם בקרבה: האמנם ידע בעלה הגדול ברוח קדשו ולא דיבר? בלית-ברירה נאלצה הרבנית לחשוף את סיפורן האמיתי של המצות. פנה הצדיק מאפטא אל הבעל הצעיר ואמר: "רואה אתה, אני, שהקפדתי על הידור המצות בליל-הסדר ידועה לכל, אכלתי השנה מצות רגילות, ולא פציתי פה. ידעתי גם ידעתי, אך החרשתי כדי לא להפר את שלום הבית. ראוי היה גם לך, שלמרות הקפדתך לא לאכול שרויה בפסח, תמצא את הדרך לשכנע את רעייתך, בנועם ובסבלנות, ללכת בדרכך ולא להפר את שלום ביתך בחג הפסח. מיהרו שני בני הזוג להתפייס, ופנו לביתם שמחים וטובי לב, והשלום חזר לשכון בא הליהם כבראשונה.

צ'ין אדם לחברו

רבי יוסף חיים בתפקיד שואב מים מסופר על הרה"ק רבי יוסף חיים זונענפעלד זיע"א שחזר פעם מתפילת שחרית עטור בטלית ותפילין, וראה בדרך שני ילדים עמלים לשאוב מים מהבור, ניגש אליהם ושאל: למה שואב המים לא מביא לכם מים הביתה? ענו הקטנים: אין לנו במה לשלם לו, ואיפה אבא ואימא? שאל רבי חיים, האבא חולה וגם אימא חלשה ולא חשה בטוב, מיד חלץ את התפילין ופשט את הטלית, הוציא מידם את החבל עם הדלי, שאב להם מים, ולווה אותם עד לפתח ביתם.

חסד עם בני משפחתו

סיפר הגה"צ ר' שלום שבדרון זיע"א בתקופה שלאחר נישואיו, אירע פעם שאחד מילדיו חלה ולקח אותו לרופא, ובדרך לרופא נפגש עם הגרי"א שר זצ"ל ראש ישיבת סלבודקה ב"ב, וראש הישיבה שאלהו להיכן הוא הולך? והוא ענה לו שהוא לוקח את הילד לרופא. ראש הישיבה חזר ושאל אם כן לאן אתה הולך? ושוב חזר על אותה תשובה וכך חזר ושאל כמה פעמים, עד שלבסוף אמר לו ראש הישיבה בטון של תוכחה: אתה צריך לומר שהנך הולך לעשות מצות גמילות חסד עם הילד, וכי מפני שהוא ילד שלך אין בו מצות גמילות חסדים? והוסיף ראש הישיבה ואמר, שרוב בני אדם טועים בזה לאורך כל הדרך, וחושבים שגמילות חסדים הוא רק לפתוח גמ"ח או לפתוח מוסד וכו'. והאמת היא שכל הפעולות שאדם עושה בביתו בקרב משפחתו וילדיו, הכל הם מצוות של גמילות חסדים. וכאשר הוא מכווין לשם המצוה

ירוויח בכך שני דברים, א' בזה הוא מקדש את כל פעולותיו והופך אותם ממעשים פשוטים למעשי מצוה וגמילות חסד. ב' עי"ז יהיה לו יותר קל לטפל במשפחתו, שבוה שהוא יודע שכאשר הוא קם לילד בלילה או טורח בטיפולו במשך היום, הרי הוא מקיים בכך מצות גמ"ח, אם כן יקל עליו כל זה, שהרי הוא טורח במצוה. וכמו כן אדם שהולך לעבודה, אם יחשוב שהוא הולך לעבוד כדי לקיים מצוה לפרנס את בני משפחתו, נמצא שהרי הוא מקיים מצוה של גמ"ח במשך כל השעות שהוא עמל בהם במלאכתו.

נפל למשכב מחשש שנפגעו ממנו
אחד מראשי הישיבות בא אל הרה"ק רבי משה פיינשטיין זיע"א כדי לדון עמו בענין מסויים, תוך שהוא מובל פנימה נאמר לאורח כי ר' משה נמצא במיטתו מפאת מחלה, ומאוחר יותר סיפר ר' משה לאורחו על סיבת מחלתו, נאלצתי לומר משהו שגרם עגמת נפש ליהודי אחד, אמר בכאב, למרות הערכתו הגדולה כלפי ר' משה כאיש אמת קשה היה למבקר להאמין בכך, עד שר' משה הסביר את עצמו בשמשו כבורר קבע את עמדתו, אך הצד המפסיד לא היה מוכן לקבל את הדין בהמשיכו להגן בעקשנות על עמדתו, לבסוף נאלץ ר' משה להעיר: חייב אתה להבין שכאשר יש לאדם נגיעה אישית בענין קשה לו לראות דברים באופן אובייקטיבי. לאחר מכן חשש ר' משה שהאדם נפגע מהערתו זו וכתוצאה מחשש זה נגרמה לר' משה עגמת נפש כה רבה עד שנפל למשכב.

תילולא דצדקיא

שבת קודש ג' ניסן
הגה"ק רבי אפרים בן הגאון חכם צבי (תקל"ב)
הרה"ק רבי בנימין זאב מזובאריו ב"ר יחיאל מיכל מזלאטשוב (תקפ"ב)
הרה"ק רבי אליעזר ירוחם מראדישיץ ב"ר ישראל יצחק (חתן הד"ח מצאנו - תרנ"ב)
יום ראשון ד' ניסן
הרה"ק רבי אהרן שמואל ב"ר נפתלי הירץ הכהן מסטעפין (תלמיד המגיד - תקע"ד)
הרה"ק רבי יוחנן מראחמיסטריווקע ב"ר מרדכי מטשרנוביל (תרנ"ה)
יום שני ה' ניסן
הרה"ק רבי אברהם יהושע העשל מפאטא ב"ר שמואל (אוהב ישראל - תקפ"ה)
הרה"ק רבי צבי אלימלך מבלאווב ב"ר דוד מדינוב (צבי לצדיק - תרפ"ד)
יום שלישי ו' ניסן
הגה"ק רבי חיים אבואלעפיא ב"ר יעקב (אב"ד טבריה - תק"ב)
הרה"ק רבי אהרן ב"ר שמואל יעקב ראטה (שומרי אמונים - תש"ו)
יום רביעי ז' ניסן
הרה"ק רבי יצחק מדראביטש ב"ר יוסף (תלמיד הבעש"ט - תק"ד)
הרה"ק רבי דוב ישכר דוב מזידיטשוב ב"ר יצחק אייזיק מכפר ספרין (תקצ"ב)
יום חמישי ח' ניסן
רבי ר' אליה שפירא ב"ר בנימין וואלף (אליהו רבה - תע"ב)
הרה"ק רבי מרדכי מנעשחיו ב"ר דוב בער (תק"ס)
יום שישי ט' ניסן
הרה"ק רבי יעקב צבי יאלעס מדינוב ב"ר נפתלי (תלמיד החוה - מלא הרועים - תקפ"ה)
הגה"צ ר' אריה ב"ר בנימין ביינוש לוי (תשכ"ט)
הרה"ק רבי חיים מאיר ב"ר ישראל מוויזניצא (תשל"ב)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטובין שליט"א
מח"ס "גם אני אודך" רמזים וסיק התורה על המצוות.

שמיעת קריאת התורה (ה')

א) בשעה שגוללים הספר תורה ממקום למקום, מותר לצאת. (תוס' ישנים, יומא דף ע' ע"ב)
ב) כשהספר תורה מגיע לבימה, צריכים כל העם לתקן עצמם, ולכווין לבם כמו שהיו עומדים עתה על הר סיני לקבל התורה, ויהיו מקשיבים, ויטו אזניהם, ואין רשות לקהל לפתוח פיהם לדברי תורה, וכל שכן לדיבורים אחרים, אלא כולם צריכים להיות באימה, וכמי שאין לו פה. (וזהו פרשת ויקהל, ח"ב דף ר"ו ע"א)
ג) אלו השותקים בשעת קריאת התורה, ועונים אמן אחרי ברכת העולה לתורה, יזכו להיכנס בחדר חשוב בגן עדן. (וזהו פרשת פנחס, ח"ג דף רכ"ט ע"ב)

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com

לע"נ

מרת פערל ויזל ע"ה

בת הרה"צ ר' יעקב שלום זצ"ל

נלב"ע ד' ניסן תנצב"ה